

Laodicea – číslo jeden

Izaiášovo proroctvo záhuby pre Údolie videnia

Jeff Pippenger

2023-08-14

Výrok o údolí videnia. Čo ti je teraz, že si celkom vystúpilo na strechy? Ty, ktoré si plné vzruchu, hlučné mesto, plesajúce mesto: tvoji pobití neboli pobití mečom ani nezomreli v boji. Všetci tvoji vodcovia spolu utiekli, lukostrelci ich spúтали; všetci, čo sa v tebe našli, boli spolu spútaní, hoci utiekli ďaleko. Preto som povedal: Odvráťte zrak odo mňa; budem horko plakať, nenamáhajte sa ma utešovať pre spustošenie dcéry môjho ľudu. Lebo je to deň súženia a pošliapania a zmätku od Pána, Hospodina zástupov, v údolí videnia, deň búrania múrov a volania k vrchom. Izaiáš 22:1–5.

V knihe Izaiáš sa slovo „bremeno“ vyskytuje osemnásťkrát. Jedenásť z týchto výskytov priamo označuje proroctvá skazy a zvyšných sedem výskytov označuje bremeno ako niečo, čo sa nesie na pleci. Iba jeden z výskytov preložený ako „bremeno“ predstavuje niečo, čo sa nesie na pleci, a zároveň je aj proroctvom skazy. Mám v úmysle venovať sa práve tomu jednému výskytu, v ktorom hebrejské slovo označuje niečo nesené, no zároveň je aj proroctvom skazy; preto toto rozlíšenie uvádzam už od začiatku, hoci sa k týmto skutočnostiam vrátíme až neskôr.

Kapitola nie je nejasná, pokiaľ ide o vymedzenie „údolia videnia“, lebo je označené ako „Mesto Dávidovo“ a tiež ako „Jeruzalem“. Údolie videnia je odkazom na laodicejský adventizmus počas dejín posledných šiestich veršov jedenástej kapitoly Daniela. Izaiáš zasadil kontext tejto skazy do dejín predstavených v dvadsiatej kapitole tým, že opísal postupné dobývanie sveta asýrskym kráľom, ktorý vyslal vojenského vodcu menom Tartan, aby dobyl mesto v Egypte zvané Ašdod.

Nedeľný zákon je označený v Danielovi 11,41 a ten identifikuje tri skupiny, ktoré pri nedeľnom zákone „uniknú“ z ruky pápežstva.

V roku, keď Tartan prišiel do Ašdódu, (keď ho poslal asýrsky kráľ Sargon,) a bojoval proti Ašdódu a dobyl ho, v tom čase prehovoril Hospodin skrze Izaiáša, syna Ámozovho, a povedal: Chod' a zlož žinenicu zo svojich bedier a vyzuj si obuv z nôh. A on tak urobil a chodil nahý a bosý. A Hospodin povedal: Ako môj služobník Izaiáš chodil nahý a bosý tri roky na znamenie a ako predzvesť proti Egyptu a proti Etiópii, tak asýrsky kráľ odvedie Egyptanov ako zajatcov a Etiópanov ako vyhnančov, mladých i starých, nahých a bosých, ba aj s odhalenou nahotou, na potupu Egypta. A budú sa báť a hanbiť pre Etiópiu, svoju nádej, i pre Egypt, svoju slávu. A obyvatel' tohto ostrova povie v ten deň: Hľa, takto pochodí naša nádej, ku ktorej sme utekali o pomoc, aby sme boli vyslobodení od asýrskeho kráľa; a ako unikneme my? Izaiáš 20:1–6.

Otázka, ktorú kladú obyvatelia ostrova, znie: Ako uniknú pred asýrskym kráľom, ktorý je v Danielovi 11 predstavený aj ako kráľ severu.

Vojde aj do nádhernej krajiny a mnohé krajiny budú porazené; ale z jeho ruky uniknú títo: Edóm, Moáb a poprední synovia Ammonovi. Daniel 11,41.

V tomto verši je označený nedeľný zákon v Spojených štátoch a v Danielovom texte sú prítomné niektoré jemné významové odtienky, ktoré stoja za zváženie. V Danielovi 11,40–43 sú tri verše za sebou, ktoré všetky označujú „krajiny“. Vo verši 40 boli krajiny predstavujúce bývalý Sovietsky zväz v roku 1989 zmietnuté pápežstvom a Spojenými štátmi. Túto skutočnosť potvrdzujú moderní historici.

Potom vo verši štyridsaťdva nachádzame slovo „krajiny“, ktoré predstavuje všetky krajiny planéty Zem, keďže kráľ severu (pápežstvo) podmaňuje Egypt, predstavujúci celý svet. To je jeden z odtieňov významu. Druhý z dvoch odtieňov, na ktoré sa odvolávam v týchto troch veršoch, sa týka slova „uniknúť“ vo verši štyridsaťjeden a potom znovu vo verši štyridsaťdva. Ide o dve odlišné hebrejské slová, hoci obe sú preložené ako „uniknúť“. Hebrejské slovo preložené vo verši štyridsaťdva ako „uniknúť“ znamená, že sa nenájde nijaké vyslobodenie, lebo keď „desiati králi“, predstavujúci Organizáciu Spojených národov, súhlasia, že odovzdajú svoju celosvetovú vládu pod kontrolu pápežskej šelmy, niet úniku — niet vyslobodenia.

A desať rohov, ktoré si videl, sú desiati králi, ktorí ešte neprijali kráľovstvo; ale prijmú moc ako králi na jednu hodinu so šelmou. Títo majú jednu myseľ a odovzdajú svoju moc a svoju silu šelme. Títo budú bojovať s Baránkom, ale Baránok ich premôže, lebo on je Pán pánov a Kráľ kráľov; a tí, ktorí sú s ním, sú povolaní, vyvolení a verní. A povedal mi: Vody, ktoré si videl, kde sedí smilnica, sú ľudia a zástupy a národy a jazyky. A desať rohov, ktoré si videl na šelme, budú nenávidieť smilnicu a spustošia ju a obnažia, a budú jesť jej telo a spália ju ohňom. Lebo Boh vložil do ich srdiec, aby vykonali jeho vôľu, a aby sa zjednotili, a odovzdali svoje kráľovstvo šelme, dokiaľ sa nenaplnia slová Božie. Zjavenie 17:12–17.

Títo „desiati králi“ sú opakovane spomínaní v Božom slove a v príbehu o Eliášovi bol Achab, kráľ Izraela, hlavou desiatich kmeňov a bol ženatý s Jezábelou. Jezábel predstavuje pápežstvo na konci sveta, Eliáš predstavuje poslov posolstva tretieho anjela a Achab je hlavou spojenectva desiatich kráľov. Achab predstavuje Spojené štáty ako vodcu Organizácie Spojených národov počas prorockých dejín nedeľného zákona. Keď je Egypt zajatý Asýriou, kráľ severu v Danielovi 11,42 práve prinútil desiatich kráľov, aby súhlasili s odovzdaním svojho kráľovstva pápežskej moci.

„Ako sa približujeme k poslednej kríze, je nanajvýš dôležité, aby medzi Pánovými nástrojmi panoval súlad a jednota. Svet je naplnený búrkou, vojnou a svárom. No pod jednou hlavou — pápežskou mocou — sa ľudia zjednotia, aby sa postavili proti Bohu v osobe Jeho svedkov. Toto spojenie spečatuje veľký odpadlík. Kým sa bude usilovať zjednotiť svojich činiteľov v boji proti pravde, bude pôsobiť na to, aby jej zástancov rozdelil a rozptýlil. Žiarlivosť, zlé podozrievanie, zlomyseľné hovorenie podnecuje on, aby vyvolal nezhodu a rozkol.“
Testimonies, zväzok 7, 182.

Vo verši štyridsaťjeden nachádzame slovo „uniknúť“ a slovo „uniknúť“ nachádzame aj vo verši štyridsaťdva, no ide o dve odlišné hebrejské slová. Slovo preložené ako „uniknúť“ vo verši štyridsaťjeden znamená uniknúť akoby vyklznutím. Toto je slovo preložené ako „uniknúť“ v šiestom verši dvadsiatej kapitoly Izaiáša. „V ten deň“ sa „obyvateľ tohto ostrova“ pýta, ako môže uniknúť pred Asýřčanom, ktorý „v ten deň“ postupne dobýva svet, ako je to znázornené v Danielovi jedenásť a na viacerých iných miestach Písma.

V Danielovi 11,41, keď pápežstvo, alebo ako ho predstavuje Daniel, kráľ severu, alebo ako ho predstavuje Izaiáš, Asýrčan, dobýva „nádhernú krajinu“, predstavujúcu Spojené štáty, sú identifikované dve skupiny.

Vojde aj do slávnej krajiny a mnohé krajiny budú podrobené záhube; z jeho ruky však uniknú títo: Edóm, Moáb a poprední zo synov Ammónových. Daniel 11,41.

Jedni sú „mnohí“, ktorí budú zvrhnutí, a druhá skupina je predstavená ako „Edom, Moáb a poprední zo synov Ammonových“. Pri nedeľnom zákone Zjavenie osemnásť kapitola, štvrtý verš, vyzýva tých, ktorí sú ešte v Babylone, aby „vyšli von“.

A počul som iný hlas z neba, ktorý hovoril: Vyjdite z nej, ľud môj, aby ste neboli účastní jej hriechov a aby ste neprijali z jej rán. Zjavenie 18,4.

Edom, Moáb a poprední zo synov Amónových sú tí, ktorí unikajú úlisnosťou, ako v Izaiášovi dvadsať dúfajú urobiť národy ostrova.

V štyridsiatom prvom verši ďalší významový odtieň, na ktorý sa odvolávam, spočíva v tom, že vo veršoch štyridsať, štyridsaťjeden a štyridsaťdva nachádzame slovo „krajiny“, avšak vo verši štyridsaťjeden ide o doplnené slovo, ktoré sa v pôvodných Danielových slovách nenachádza a nepatrí tam. Mnohé krajiny boli zvrhnuté pri naplnení štyridsiateho verša pri rozpade Sovietskeho zväzu a mnohé krajiny sú podmanené, keď pápežstvo prevezme kontrolu nad Organizáciou Spojených národov. No pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch tí „mnohí“, ktorí sú zvrhnutí, nie sú mnohé krajiny; môžu to byť jedine adventisti siedmeho dňa.

„Ak vám bolo predložené svetlo pravdy, ktoré odhaľuje sobotu štvrtého prikázania a ukazuje, že v Božom slove niet nijakého základu pre zachovávanie nedele, a predsa sa stále pridržate falošnej soboty a odmietať svätiť sobotu, ktorú Boh nazýva ‚Môj svätý deň,‘ prijímate znamenie šelmy. Kedy sa to deje? Keď poslúchnete nariadenie, ktoré vám prikazuje zdržať sa práce v nedeľu a uctievať Boha, hoci viete, že v Biblii niet ani slova, ktoré by ukazovalo, že nedeľa je niečím iným než obyčajným pracovným dňom, súhlasíte s prijatím znamenia šelmy a odmietať pečať Božiu.“ Review and Herald, 13. júla 1897.

Každý člen Cirkvi adventistov siedmeho dňa prijal učenie o sobote, keď sa po prvý raz stal pokrstným členom cirkvi, a je zodpovedný za „svetlo pravdy“ týkajúce sa soboty.

„Zmena soboty je znamením alebo znakom autority rímskej cirkvi. Tí, ktorí, rozumejúc nárokom štvrtého prikázania, zvolia zachovávanie falošnej soboty namiesto pravej, tým vzdávajú poctu tej moci, ktorou jedinou je to prikázané. Znamením šelmy je pápežská sobota, ktorú svet prijal namiesto dňa ustanoveného Bohom.

„Nikto ešte neprijal znak šelmy. Čas skúšky ešte nenastal. V každej cirkvi sú praví kresťania, nevynímajúc ani rímskokatolícke spoločenstvo. Nikto nie je odsúdený, kým nedostal svetlo a nespoznal závažnosť štvrtého prikázania. Keď však vyjde nariadenie vynucujúce falošný sabat a hlasné volanie tretieho anjela bude varovať ľudí pred uctievaním šelmy a jej obrazu, hranica medzi falošným a pravým bude jasne vytýčená. Potom tí, ktorí budú naďalej zotrvať v prestúpení, prijímú znak šelmy.

„Rýchlymi krokmi sa blížime k tomuto obdobiu. Keď sa protestantské cirkvi spoja so svetskou mocou, aby podporovali falošné náboženstvo, pre odpor proti ktorému ich predkovia znášali najpruďšie prenasledovanie, vtedy bude pápežský sabat vynucovaný spojenou autoritou cirkvi a štátu. Nastane národné odpadnutie, ktoré sa skončí iba národnou skazou.“ Manuscript 51, 1899.

Pri nedeľnom zákone budú za svetlo tretieho anjela zodpovední iba adventisti siedmeho dňa, lebo až vtedy bude tým, ktorí sú mimo adventizmu, predložená skúška tretieho anjela. Tých „mnohých“, ktorí padnú pri nedeľnom zákone, tvoria laodicejskí adventisti, lebo „súd sa začína od domu Božieho“.

A tak budú poslední prvými a prví poslednými; lebo mnohí sú povolani, ale málo vyvolených. Matúš 20,16.

Izaiáš je „znamením a divom“ pre Egypt a Etiópiu vo veci postupného dobývania sveta pápežstvom. Egyptom je Organizácia Spojených národov; Etiópiou sú Spojené štáty a Asýriou je pápežstvo. V rámci tejto prorockej histórie Izaiáš začína predkladať sériu prorociev o záhube. Dvadsať druhá kapitola je o Laodicejských, ktorí sú zvrhnutí pri nedeľnom zákone, a o Filadelfských, ktorí vyvolávajú „Edom, Moáb a popredných zo synov Ammonových“ z Babylonu.

Laodicejský adventizmus postráda nevyhnutný charakter na to, aby bol spasený, a pri nedeľnom zákone je vyplúť z úst Pána. Túto skutočnosť uvádzam iba preto, aby som zdôraznil nasledujúci bod. Izaiáš dvadsať dva predstavuje ďalší dôvod, prečo je Laodicea stratená, lebo proroctvo záhuby je namierené proti údoliu „videnia“. Existujú dve hlavné hebrejské slová, ktoré sa prekladajú ako „videnie“. Jedno označuje prorockú postupnosť udalostí a druhé označuje videnie Krista. Jedno je vonkajšie voči cirkvi a druhé je vnútorné v cirkvi. Slovo v dvadsiatej druhej kapitole je videnie predstavujúce prorocké udalosti a je to to isté slovo, ktoré je v knihe Prísloví preložené ako „videnie“.

Kde niet videnia, ľud hynie; ale blahoslavený je ten, kto zachováva zákon. Príslovie 29,18.

„Bremeno údolia videnia“ je proroctvo, ktoré označuje dve triedy uctievačov v Božej cirkvi na konci sveta. Jedna trieda, predstavovaná Šebnom, je Laodicea, a druhá trieda je Filadelfia, predstavovaná Eljakímom, synom Chilkijášovým. Rozlíšenie medzi týmito dvoma triedami v tejto kapitole je, samozrejme, tým istým rozlíšením ako v podobenstve o desiatich pannách. Jedna trieda má o polnoci olej a druhá trieda ho nemá. „Olej“ ako symbol predstavuje rozličné pravdy v závislosti od kontextu, v ktorom sa nachádza, ale v Izaiášovi dvadsať dva je „olej“ desiatich panien predstavovaný slovom „videnie“. Jedna trieda má „olej“, druhá ho nemá.

„Pomazaní, ktorí stoja pri Pánovi celej zeme, majú postavenie, ktoré bolo kedysi dané Satanovi ako zatieniacemu cherubovi. Prostredníctvom svätých bytostí obklopujúcich jeho trón Pán udržiava neustále spojenie s obyvateľmi zeme. Zlatý olej predstavuje milosť, ktorou Boh udržiava lampy veriacich zásobené, aby neblikali a nezhasli. Keby sa tento svätý olej nevylieval z neba v posolstvách Božieho Ducha, nástroje zla by mali nad ľudmi úplnú kontrolu.

„Boh je zneuct'ovaný, keď neprijímame posolstvá, ktoré nám posiela. Tak odmietame zlatý olej, ktorý by vyliat do našich duší, aby bol odovzdávaný tým, čo sú v temnote. Keď zaznie volanie: ‚Hľa, ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety,‘ tí, ktorí neprijali svätý olej, ktorí vo svojich srdciach nepestovali Kristovu milosť, zistia podobne ako bláznivé panny, že nie sú pripravení stretnúť svojho Pána. Nemajú sami v sebe moc získať olej a ich životy sú stroskotané. Ale ak prosíme o Božieho Svätého Ducha, ak naliehame, ako naliehal Mojžiš: ‚Ukáž mi svoju slávu,‘ Božia láska bude vyliata v našich srdciach. Zlatými rúrami bude k nám privádzaný zlatý olej. ‚Nie mocou ani silou, ale mojím Duchom, hovorí Hospodin zástupov.‘ Prijímaním jasných lúčov Slnka spravodlivosti Božie deti žiaria ako svetlá vo svete.“ Review and Herald, 20. júla 1897.

Duchovia prorokov sú vo vzájomnej zhode a Zachariášovi dvaja pomazaní sú zároveň aj dvaja svedkovia zo Zjavenia jedenástej kapitoly.

„O týchto dvoch svedkoch prorok ďalej vyhlasuje: ‚To sú tie dve olivy a dva svietniky, ktoré stoja pred Bohom zeme.‘ ‚Tvoje slovo,‘ povedal žalmista, ‚je sviecou mojim nohám a svetlom môjmu chodníku.‘ Zjavenie 11,4; Žalm 119,105. Títo dvaja svedkovia predstavujú Písma Starého a Nového zákona. Obe sú významným svedectvom o pôvode a večnej trvácnosti Božieho zákona. Obe sú tiež svedkami plánu spasenia. Predobrazy, obete a proroctvá Starého zákona ukazujú vopred na Spasiteľa, ktorý mal prísť. Evanjeliá a epištoly Nového zákona hovoria o Spasiteľovi, ktorý prišiel presne tak, ako to predpovedal predobraz a proroctvo.“ Veľký spor, 267.

Zachariášovi dvaja pomazaní predstavujú komunikačný proces, ktorý je znázornený v prvej kapitole Zjavenia. „Olej“, ktorým je prorocké „videnie“ historických udalostí, je sprostredkovaný prostredníctvom Starého a Nového zákona. V jedenástej kapitole Zjavenia sú títo dvaja svedkovia podľa kontextu stotožnení s Mojžišom a Eliášom. Mojžiš a Eliáš sú symbolom samých seba.

Keď sú predstavení spolu, ako na Vrchu premenenia alebo v Zjavení jedenásť, sú symbolmi dvoch odlišných právd. Na vrchu predstavujú mučeníkov počas krízy nedeľného zákona a stoštyridsaťštyritisíc, zatiaľ čo v Zjavení jedenásť predstavujú Starý a Nový zákon. Pre adventizmus však predstavujú ešte viac. Dvaja svedkovia pre Židov boli „zákon a proroci“, predstavujúci Starý zákon, a dvaja svedkovia pre kresťanov boli Starý a Nový zákon, no pre adventizmus sú dvaja svedkovia slovo Božie a svedectvo Ježišovo. Preto bol Ján na Patmose.

Ja Ján, ktorý som aj vašim bratom a spoluúčastníkom v súžení, v kráľovstve a v trpezlivosti Ježiša Krista, bol som na ostrove zvanom Patmos pre slovo Božie a pre svedectvo Ježiša Krista. Zjavenie 1,9.

V Izaiášovi dvadsiatej druhej kapitole sú predstavení dvaja svedkovia, Mojžiš a Eliáš, hoci to možno rozpoznať iba vtedy, ak na túto kapitolu uplatníte princíp Alfa a Omega. Uvažujte, kde Ježiš začal svojím učeníkom na ceste do Emauz vysvetľovať „videnie“ prorockých udalostí.

„Začínajúc Mojžišom, samotnou Alfou biblických dejín, Kristus vykladal vo všetkých Písmach to, čo sa týkalo Jeho samého.“ Túžba vekov, 796.

Eliáš je prorok, ktorý sa zjavuje pred veľkým a hrozným dňom Hospodinovým s posolstvom založeným na princípe Alfy a Omegy, obracajúc srdcia otcov (alfa) k deťom (omega). Mojžiš a Eliáš predstavujú alfu a omegu biblického proroctva. Ak to môžete počuť, Mojžiš bol William Miller. Mojžiš aj Miller zomreli a obaja boli skrze inšpiráciu označení za spasených. Mojžiš je, samozrejme, vzkriesený hneď po svojej smrti, ale anjeli čakajú okolo Millerovho hrobu až do jeho vzkriesenia. Eliáš predstavuje posledného posla pred príchodom veľkého a hrozného dňa Hospodinovho.

„Židia sa pokúšali zastaviť zvestovanie posolstva, ktoré bolo predpovedané v Božom slove; no proroctvo sa musí naplniť. Pán hovorí: ‚Hľa, pošlem vám proroka Eliáša pred príchodom veľkého a hrozného dňa Hospodinovho‘ (Malachiáš 4:5). Niektorí majú prísť v duchu a moci Eliáša, a keď sa objaví, ľudia môžu povedať: ‚Ste príliš horlivý, nevykladáte Písma správnym spôsobom. Dovoľte mi povedať vám, ako máte svoje posolstvo učiť.‘“

„Mnohí nedokážu rozlíšiť medzi dielom Božím a dielom človeka. Poviem pravdu tak, ako mi ju dáva Boh, a teraz hovorím: Ak budete naďalej hľadať chyby a pestovať ducha sváru, nikdy nepoznáte pravdu. Ježiš povedal svojim učeníkom: ‚Ešte vám mám mnoho čo povedať, ale teraz to nemôžete zniesť‘ (Ján 16,12). Neboli v stave oceniť sväté a večné veci; ale Ježiš zaslúbil, že pošle Tešiteľa, ktorý ich naučí všetkému a pripomenie im všetko, čo im povedal. Bratia, nesmieme skladať svoju dôveru v človeka. ‚Prestaňte sa spoliehať na človeka, ktorého dych je v jeho nozdrách; lebo za čo ho možno pokladať?‘ (Izaiáš 2,22). Svoje bezmocné duše musíte zavesiť na Ježiša. Neprislúcha sa nám piť z prameňa v údolí, keď je prameň na vrchu. Opusťme nižšie toky; poďme k vyšším prameňom. Ak jestvuje bod pravdy, ktorému nerozumiete a v ktorom sa nezhodujete, skúmajte, porovnávajte Písmo s Písmom, spúšťajte šachtu pravdy hlboko do bane Božieho slova. Musíte položiť seba i svoje názory na oltár Boží, odložiť svoje vopred utvorené predstavy a dovoliť Duchu nebies, aby vás viedol do všetkej pravdy.“ Selected Messages, kniha 1, 412.

V Izaiášovi dvadsiatej druhej kapitole Šebna a Eljakím predstavujú múdrych a bláznivých v adventizme na konci sveta, keď kráľ severu pochoduje proti Jeruzalemu. Eljakím, syn Chilkijášov, mal „videnie“, Šebna nie.

Kde niet videnia, ľud hynie; ale blahoslavený je ten, kto zachováva zákon. Príslovia 29,18.

Prorocké posolstvo, to jest „videnie“ tohto verša, oslovuje dve veci. Rozumiete nárastu prorockého svetla a žijete; a ak nie — zomierate. Ak nerozumiete, potom nemôžete byť pripravení zachovávať sobotu pri skúške nedeľného zákona. Bude „príliš neskoro“. Keď sú laodicejskí adventisti pri nedeľnom zákone zvrhnutí, odmietajú zákon, pretože odmietli „videnie pravdy“. Nemajú olej; nerozumejú nárastu poznania, ktoré je odpečatené tesne pred uzavretím doby milosti.

Lebo hovoríš: Som bohatý, zbohatol som a nič nepotrebujem; a nevieš, že si biedny, úbohý, chudobný, slepý a nahý. Zjavenie 3:17.

Izaiášovým znamením bolo, že tri roky chodil nahý a bosý. Urobil to, aby varoval tých, ktorí sa dajú varovať jeho prorockým posolstvom, že ak neporozumiete videniu prorockých udalostí, dospejete k nedeľnému zákonu a stanete sa zajatcami odvádzanými v biednom, úbohom,

chudobnom, slepom a nahom stave. Izaiáš bol znamením a divom pre dejiny Izaiáša, no ešte viac pre koniec sveta.

A toto všetko sa im prihodilo ako predobrazy a bolo to napísané na naše napomenutie, na ktorých prišiel koniec vekov. 1 Korint'anom 10,11.

V prvých piatich veršoch dvadsiatej druhej kapitoly je Jeruzalem, mesto Dávidovo, označený ako „hlučné“, „veselé mesto“, ktoré je plné „rozhľadu“. V tejto kapitole je na znázornenie „veselého“ „hlučného“ mesta, plného „rozhľadu“, použitý klasický biblický výrok, ktorý používajú aj svetskí ľudia, keď tí vo verši trinástom radostne hovoria: „jďme a pime, lebo zajtra zomrieme.“ No hoci sú veselí, ich mužovia sú pobití, ale nie mečom ani v boji, a preto Izaiáš kladie otázku: „Čo ti je?“

Čokoľvek ich sužuje, spôsobilo, že vystúpili na strechy domov. Strechy domov sú symbolom uctievania slnka, mesiaca a hviezd; sú symbolom spiritualizmu. Adventizmus je v tomto úseku pod duchovným klamom.

A tých, čo sa klaňajú zástupom nebies na strechách; aj tých, čo sa klaňajú a prisahajú na Hospodina, a prisahajú na Malchama; aj tých, čo sa odvrátili od Hospodina; a tých, čo nehľadali Hospodina ani sa na neho nedopytovali.

mlč v prítomnosti Pána Hospodina, lebo deň Hospodinov je blízko; lebo Hospodin pripravil obetu, pozval svojich hostí. A stane sa v deň Hospodinovej obety, že potrestám kniežatá, kráľových synov a všetkých, čo sú odetí do cudzieho rúcha. V ten istý deň potrestám aj všetkých tých, čo preskakujú prah, ktorí naplňajú domy svojich pánov násilím a ľst'ou. Sofoniáš 1:5–9.

V čase krízy nedel'ného zákona sa adventizmus, znázornený ako Jeruzalem, nachádza v „údolí videnia“. Tí, ktorí odmietajú prorocké posolstvo, znázornené „olejom“ alebo „videním“, praktizujú špiritizmus, o ktorom hovorí Pavol v Druhom liste Tesaloničanom. Tam tiež nachádzame tých (Šebna), ktorí neprijali lásku k pravde.

A preto im Boh Boh pošle mocné poblúdenie, aby verili lži, aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale našli záľubu v nepravosti. 2 Tesaloničanom 2, 11. 12.

Samozrejme, slovo „pravda“, ktoré Pavol používa, je grécke slovo odvodené z hebrejského slova „pravda“, ktoré vzniká spojením troch hebrejských písmen predstavujúcich Alfu a Omegu. Odmietnutie „pravdy“ predstavenej ako princíp Alfy a Omegy privádza na Laodicejských mocný blud, a tým bludom je špiritizmus.

„Prorok Izaiáš hovorí: ‚Keď vám povedia: Dopytujte sa duchov mŕtvych a veštcov, ktorí šepcú a mumľú, či sa nemá ľud dopytovať svojho Boha? Či sa má pre živých dopytovať mŕtvych? K zákonu a svedectvu! Ak nehovoria podľa tohto slova, niet v nich svetla.‘ Izaiáš 8:19, 20. Keby boli ľudia ochotní prijať pravdu tak jasne vyjadrenú v Písmach o povahe človeka a stave mŕtvych, videli by v tvrdeniach a prejavoch špiritizmu pôsobenie satana s mocou, znameniami a lživými zázrakmi. Ale radšej než by sa vzdali slobody tak príťažlivej telesnému srdcu a zriekli sa hriechov, ktoré milujú, zástupy zatvárajú oči pred svetlom a kráčajú priamo ďalej bez ohľadu na výstrahy, zatiaľ čo satan okolo nich splete svoje osídla a oni sa stávajú jeho

korist'ou. „Pretože neprijali lásku pravdy, aby boli spasení,‘ preto ,im Boh pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili lži.‘ 2 Tesalonickým 2:10, 11.“ Veľký spor, 559.

V Izaiášovi dvadsiatej druhej kapitole sú muži plesajúceho mesta pobití, no nie v boji ani mečom; sú zviazaní pospolu a pobití s vodcami, ktorí utiekli.

„Ak cirkev bude nasledovať cestu podobnú ceste sveta, bude mať rovnaký údel. Ba skôr, keďže prijala väčšie svetlo, jej trest bude väčší než trest nekajúcnych.

„My ako ľud vyznávame, že máme pravdu v predstihu pred každým iným národom na zemi. Potom by náš život a charakter mali byť v súlade s takouto vierou. Deň je už bezprostredne pred nami, keď spravodliví budú poviazaní ako vzácne obilie do snopov pre nebeskú stodolu, zatiaľ čo bezbožní budú ako kúkoľ zhromaždení pre ohne posledného veľkého dňa. Ale pšenica i kúkoľ ,rastú spolu až do žatvy.““ Testimonies, zväzok 5, 100.

Vodcovstvo v Izaiášovi dvadsiatej druhej kapitole bolo zviazané „lukostrelcami“. Šebna je označený ako správca domu a jeho postavenie bude dané Eljakímovi, synovi Chilkiju. V Izaiášovi dvadsiatej druhej kapitole prorocké posolstvo predstavované „videním“ prorockých udalostí vytvorilo v Jeruzaleme dve triedy uctievačov, keď sa približuje kráľ severu. Jedna trieda je viazaná pre nebeskú stodolu a druhá pre ohne posledných dní. To, čo zviazalo bezbožných, sú „lukostrelci“, čo je jeden z mnohých symbolov islamu v Božom slove.

A zvyšok počtu lukostrelcov, udatných mužov synov Kédara, sa zmenší, lebo to prehovoril Hospodin, Boh Izraela. Izaiáš 21:17.

A toto sú mená synov Izmaela, podľa ich mien, podľa ich rodov: prvorođený Izmaelov Nebajot; a Kédar, a Adbeel, a Mibsam, a Mišma, a Dúma, a Massa, Hadar a Téma, Jetúr, Nafíš a Kedma. Toto sú synovia Izmaela a toto sú ich mená, podľa ich miest a podľa ich táborísk; dvanásť kniežat podľa ich národov. Genezis 25:13–16.

Vedenie adventizmu bolo spútané lučištníkmi, keď odmietlo posolstvo, že islam zaútočil na Spojené štáty 11. septembra 2001 ako naplnenie biblického proroctva. Útok z 11. septembra bol potvrdením posolstva, ktoré bolo odpečatené v roku 1989 pri rozpade Sovietskeho zväzu. Útok islamu z 11. septembra bol paralelou k 11. augustu 1840, keď proroctvo o tom, že islam bude zadržaný, dodalo moc posolstvu prvého anjela tým, že potvrdilo Millerovo základné prorocké pravidlo, že jeden deň predstavuje jeden rok. Dňa 11. augusta 1840 sa naplnila predpovedaná udalosť založená na princípe deň za rok. Keď sa to naplnilo, posolstvo prvého anjela bolo nesené na každú misijnú stanicu na svete.

11. september potvrdil základné pravidlo „videnia“, ktoré bolo adventizmu dané na ohlasovanie. Týmto pravidlom je, že dejiny sa opakujú. Keď bol 11. augusta 1840 potvrdený princíp dňa za rok, zostúpil mocný anjel zo Zjavenia desať, čím označil zmocnenie Millerovho posolstva o hodine súdu, a tak predobrazil čas, keď 11. septembra zostúpil anjel zo Zjavenia osemnásť.

„Ako vznikla správa, že som vyhlásila, že New York má byť zmietnutý prílivovou vlnou? To som nikdy nepovedala. Povedala som, keď som sa dívala na tie veľké budovy, ktoré tam vyrastali, poschodie za poschodím: ,Aké strašné výjavy nastanú, keď Pán povstane, aby hrozne

zatriasol zemou! Potom sa naplnia slová zo Zjavenia 18,1–3. ‘Celá osemnásť kapitola Zjavenia je varovaním pred tým, čo príde na zem. Nemám však nijaké osobitné svetlo, pokiaľ ide o to, čo príde na New York, ibaže viem, že jedného dňa budú tamojšie veľké budovy zvrhnuté obrátením a prevrátením Božej moci. Zo svetla, ktoré mi bolo dané, viem, že vo svete je skaza. Jediné slovo od Pána, jediný dotyk jeho mocnej sily — a tieto mohutné stavby padnú. Nastanú výjavy, ktorých hrôzostrašnosť si ani nevieme predstaviť.’ “Review and Herald, 5. júla 1906.

Samozrejme, o islame by sa dalo povedať omnoho viac, ale Šebna predstavuje tých, ktorí odmietajú „videnie“ prorockých dejín, ktoré je založené na opakovaní dejín, sprevádzanom prvotnou pravdou opakovania dejín — že začiatok nejakej veci znázorňuje koniec tejto veci. Zadržanie islamu 11. augusta 1840 priviedlo dolu anjela zo Zjavenia desať a uvoľnenie islamu 11. septembra priviedlo dolu anjela zo Zjavenia osemnásť.

I riekol som: Čujte, prosím, vy, hlavy Jákobove, a vy, kniežatá domu Izraelovho: Či nie je vašou povinnosťou poznať súd? Vy, ktorí nenávidíte dobro a milujete zlo; ktorí im sťahujete kožu z tela a mäso z kostí; ktorí aj požierate mäso môjho ľudu a zdierate z nich kožu; lámate im kosti a sekáte ich na kusy ako do hrnca, ako mäso do kotla. Potom budú volať k Hospodinovi, ale on ich nevyslyší; v tom čase pred nimi skryje svoju tvár, pretože zle konali vo svojich skutkoch. Takto hovorí Hospodin o prorokoch, ktorí zvädzajú môj ľud, ktorí hryzú svojimi zubami a volajú: Pokoj; ale proti tomu, kto im nič nevloží do úst, vyhlasujú vojnu. Preto na vás príde noc, takže nebudete mať videnie; príde na vás tma, takže nebudete veštiť; slnko zapadne nad prorokmi a deň sa nad nimi zatmie. Vtedy sa hanbiť budú vidiaci a všetci budú zahanbení; všetci si zakryjú pery, lebo nebude odpovede od Boha. Ale ja som naplnený mocou skrze Ducha Hospodinovho, súdom a silou, aby som oznámil Jákobovi jeho priestupok a Izraelovi jeho hriech. Čujte teda, prosím, toto, vy, hlavy domu Jákobovho a kniežatá domu Izraelovho, ktorí sa protivíte súdu a prevraciate všetku spravodlivosť. Sion stavajú krvou a Jeruzalem nepravosťou. Jeho hlavy súdia za úplatok, jeho kňazi učia za mzdu a jeho proroci veštia za peniaze; a predsa sa opierajú o Hospodina a hovoria: Či nie je Hospodin medzi nami? Nepríde na nás nijaké zlo. Micheáš 3:1–11.

A množstvo všetkých národov, ktoré bojujú proti Arielu [Jeruzalemu], totiž všetci, ktorí bojujú proti nemu i proti jeho pevnosti a súžujú ho, bude ako sen nočného videnia. Bude to ako keď hladný človek sníva, a hľa, je; ale prebudí sa a jeho duša je prázdna; alebo ako keď smädný človek sníva, a hľa, pije; ale prebudí sa, a hľa, je zmorený a jeho duša túži: tak bude množstvo všetkých národov, ktoré bojujú proti vrchu Sion. Zastavte sa a žasnite; kričte a volajte: sú opití, ale nie vínom; potácajú sa, ale nie od opojného nápoja. Lebo Hospodin vylial na vás ducha hlbokého spánku a zavrel vaše oči; prorokov a vašich vodcov, vidiacich, zakryl. A každé videnie sa vám stalo ako slová zapečatenej knihy, ktorú podávajú učenému so slovami: Čítaj toto, prosím; a on povie: Nemôžem, lebo je zapečatená. A kniha sa podáva neučenému so slovami: Čítaj toto, prosím; a on povie: Nie som učený. Preto Pán povedal: Pretože tento ľud sa ku mne približuje svojimi ústami a svojimi perami ma ctí, ale svoje srdce vzdialil ďaleko od mňa a jeho bázeň predomnou je naučená podľa ľudského príkazu, preto, hľa, budem ďalej konať s týmto ľudom podivuhodné dielo, áno podivuhodné dielo a zázrak; lebo múdrosť jeho múdrych zahynie a rozumnosť jeho rozumných bude skrytá. Beda tým, čo sa hlboko skrývajú,

aby ukryli svoju radu pred Hospodinom, a ich skutky sú v tme, a hovoria: Kto nás vidí? a kto o nás vie? Veru, vaše prevracanie vecí naruby sa bude pokladať za hrnčiarovu hlinu; či azda povie dielo o tom, kto ho urobil: Neurobil ma? alebo povie utvorené o tom, kto ho utvoril: Nemal porozumenie? Izaiáš 29:7–16.

Údolie videnia je podľa Izaiáša „dňom súženia, pošliapania a zmätku od Pána, Hospodina zástupov, v údolí videnia, búrania múrov a volania k vrchom.“ Izaiáš preto horko plače, tak ako aj Ježiš.

„Ježišove slzy neboli vyvolané očakávaním Jeho vlastného utrpenia. Priamo pred Ním ležala Getsemane, kde Ho čoskoro mal zatieniť des veľkej tmy. V dohľade bola aj Ovčia brána, ktorou po stáročia vodili zvieratá určené na obetné dary. Táto brána sa mala čoskoro otvoriť aj pre Neho, veľký Predobraz, ku ktorého obeti za hriechy sveta smerovali všetky tieto obete. Nablízku bola aj Golgota, miesto Jeho blížiacej sa muky. Predsa však Vykupiteľ neplakal a nestonal v úzkosti ducha pre tieto pripomienky Jeho krutej smrti. Jeho zármutok nebol sebecký. Myšlienka na Jeho vlastnú agóniu nezastrašila tú vznešenú, sebaobetujúcu sa dušu. Bol to pohľad na Jeruzalem, ktorý prenikol Ježišovo srdce — na Jeruzalem, ktorý zavrhol Syna Božieho a pohrdol Jeho láskou, ktorý sa nedal presvedčiť Jeho mocnými zázrakmi a chystal sa Mu vziať život. Videl, čím sa stal vo svojej vine za zavrhnutie svojho Vykupiteľa, a čím sa mohol stať, keby prijal Toho, ktorý jediný mohol uzdraviť jeho ranu. Prišiel ho zachrániť; ako by sa ho mohol vzdať?“

„Izrael bol vyvoleným ľudom; Boh učinil ich chrám svojím príbytkom; bol krásny svojou polohou, radosť celej zeme“. Žalm 48,2. Bol tam záznam viac ako tisíc rokov Kristovej ochrannej starostlivosti a nežnej lásky, akú otec prechováva k svojmu jedinému dieťaťu. V tom chráme proroci vyslovovali svoje slávnostné varovania. Tam sa vlnili horiace kadidelnice, zatiaľ čo kadidlo, zmiešané s modlitbami ctiteľov, vystupovalo k Bohu. Tam tiekla krv zvierat, predobraz Kristovej krvi. Tam Jehova zjavoval svoju slávu nad zľutovnicou. Tam kňazi vykonávali službu a okázalosť symbolu i obradu pokračovala po celé veky. No tomu všetkému musel nastať koniec.

„Ježiš pozdvihol svoju ruku, — ktorá tak často žehnala chorým a trpiacim, — a mávajúc ňou smerom k odsúdenému mestu, v prerývaných výkrikoch žiaľu zvolal: ‚Keby si bola poznala, aspoň v tento svoj deň, čo slúži tvojmu pokoji! —‘ Tu sa Spasiteľ odmlčal a nevypovedal, aký mohol byť stav Jeruzalema, keby bol prijal pomoc, ktorú mu Boh túžil dať, — dar svojho milovaného Syna. Keby bol Jeruzalem poznal to, čo bolo jeho výsadou poznať, a poslúchol svetlo, ktoré mu poslalo nebo, mohol by sa bol skvieť v pýche blahobytu, ako kráľovná kráľovstiev, slobodný v sile svojej Bohom darovanej moci. Pri jeho bránach by neboli stáli ozbrojení vojaci, z jeho hradieb by nevejali rímske zástavy. Pred Synom Božím vystúpil slávny údel, ktorý mohol požehnať Jeruzalem, keby bol prijal svojho Vykupiteľa. Videl, že skrze Neho mohol byť uzdravený zo svojho ťažkého neduhu, oslobodený z otroctva a upevnený ako mocná metropola zeme. Z jeho hradieb by bola vyletela holubica pokoja ku všetkým národom. Bol by korunou slávy sveta.“

„No jasný obraz toho, čím mohol byť Jeruzalem, sa Spasiteľovi vytráca z dohľadu. Uvedomuje si, čím je teraz pod rímskym jarmom, nesúc Božiu nepriazeň, odsúdený na jeho odplatný súd.

Znovu nadväzuje na prerušení niť svojho náreku: „Ale teraz je to skryté pred tvojimi očami. Lebo prídu na teba dni, keď tvoji nepriatelia navršia okolo teba val, obkľúčia ťa a zovrú ťa zo všetkých strán, zrovnajú ťa so zemou i tvoje deti v tebe; a nenechajú v tebe kameň na kameni, pretože si nepoznal čas svojho navštívenia.““

„Kristus prišiel zachrániť Jeruzalem s jeho deťmi; no farizejská pýcha, pokrytectvo, žiarlivosť a zlomyseľnosť Mu zabránili uskutočniť Jeho zámer. Ježiš vedel o strašnej odplate, ktorá mala postihnúť toto odsúdené mesto. Videl Jeruzalem obkľúčený vojskami, obliehaných obyvateľov hnaných k hladu a smrti, matky živiace sa mŕtvymi telami vlastných detí a rodičov i deti, ako si navzájom vytrhávajú posledný kúsok pokrmu, zatiaľ čo prirodzenú náklonnosť ničí hryzúca bolesť hladu. Videl, že zatvrdilosť Židov, prejavovaná v odmietnutí Jeho spasenia, ich povedie aj k tomu, že odmietnu podrobiť sa útočiacim vojskám. Uzrel Kalváriu, na ktorej mal byť vyzdvihnutý, posiatu krížmi tak husto ako lesnými stromami. Videl úbohých obyvateľov trpiet mukami na mučidle i ukrižovaním, nádherné paláce zničené, chrám v troskách a z jeho mohutných múrov nezostal kameň na kameni, zatiaľ čo mesto bolo zorané ako pole. Spasiteľ veru mohol v mukách zaplakat' pri pohľade na tú strašnú scénu.“

„Jeruzalem bol dieťaťom Jeho starostlivosti, a ako nežný otec žiali nad blúdiacim synom, tak Ježiš plakal nad milovaným mestom. Ako by som sa ťa mohol vzdať? Ako by som sa mohol dívať, že si vydané na záhubu? Musím ťa nechať, aby si naplnilo čašu svojej neprávosti? Jedna duša má takú hodnotu, že v porovnaní s ňou svety upadajú do bezvýznamnosti; no tu mal byť stratený celý národ. Keď sa rýchlo zapadajúce slnko stratí z oblohy, deň milosti Jeruzalema sa skončí. Kým sa sprievod zastavil na úbočí Olivovej hory, pre Jeruzalem ešte nebolo neskoro činiť pokánie. Anjel milosrdenstva práve skladal svoje krídla, aby zostúpil zo zlatého trónu a uvoľnil miesto spravodlivosti a rýchlo prichádzajúcemu súdu. No Kristovo veľké srdce lásky sa ešte stále prihovárало za Jeruzalem, ktorý pohrdol Jeho milosrdenstvami, opovrhol Jeho výstrahami a chystal sa zamočiť svoje ruky v Jeho krvi. Keby sa Jeruzalem len kajal, ešte nebolo neskoro. Kým posledné lúče zapadajúceho slnka ešte zotrvali na chráme, veži a cimburí, či by ho nejaký dobrý anjel neprivedol k Spasiteľovej láske a neodvrátil jeho záhubu? Krásne a nesväté mesto, ktoré kameňovalo prorokov, ktoré zavrholo Božieho Syna, ktoré sa svojou nekajúcnosťou samo uzatváralo do pút otroctva — jeho deň milosrdenstva bol už takmer vyčerpaný!“ Túžba vekov, 576–578.

Keď Izaiáš v dvadsiatej druhej kapitole opisuje boj proti Jeruzalemu, tí, čo útočia, „zoradili sa pri bráne“. Élam a Kír stoja pri bráne s pripravenými zbraňami a potom odhaľujú prikryvku Jeruzalema. U Izaiáša je „prikryvkou“, ktorú nepriatelia pri bráne odhaľujú, tieň Egypta.

Beda vzbúrnym synom, hovorí Hospodin, ktorí robia poradu, ale nie odo mňa, a prikrývajú sa prikryvkou, ale nie z môjho Ducha, aby pridávali hriech k hriechu; ktorí sa vydávajú, aby zostúpili do Egypta, a nepýtali sa z mojich úst; aby sa upevnili v sile faraóna a dúfali v tónu Egypta! Izaiáš 30:1, 2.

Nepriatelia Jeruzalema uznávajú, že tí, ktorých predstavuje Šebna, vložili svoju dôveru v Egypt v domnení, že ich Egypt ochráni, zatiaľ čo tí, ktorých predstavuje Eljakím, syn Chilkijov, nedôverujú „tieňu Egypta“, ale sú prikrýti prikrýtim Ducha Božieho a dôverujú „tieňu Najvyššieho“.

Kto prebýva v skrýši Najvyššieho, bude odpočívať v tóni Všemohúceho. Poviem o Hospodinovi: On je moje útočisko a moja pevnosť; môj Boh, v neho budem dúfať. Žalmy 91, 1. 2.

V čase krízy nedeľného zákona múdre panny, predstavované Eljakímom, synom Chilkijášovým, dôverujú tóni Najvyššieho, kým bláznivé panny, predstavované Šebnom, dôverujú tóni Egypta. Slovo preložené ako „odhalené“ znamená obnažiť a odviesť do zajatia. Nepriatelia pri bráne rozpoznávajú, že ochrana Jeruzalema bola odstránená, a Šebna i jeho druhovia sa potom začínajú usilovať zachrániť sami seba, lebo vidia „trhlíny mesta Dávidovho“ a vidia, že je mnoho trhlín, ktoré nepriateľovi umožnia vstúpiť. V panike, ako je to znázornené v podobenstve o desiatich pannách, bláznivé začínajú hľadať ochranu, ale nijakú nemajú.

Šebna hľadá na „lesnú zbrojnicu“, aby ho zachránila, ale je už neskoro. Počíta domy v Jeruzaleme a začína ich búrať, aby opevnil múr, ale je už neskoro. Zhromažďujú vodu zo spodnej nádrže a pokúšajú sa prepojiť ju s vodou starej nádrže, ale je už neskoro. Voda ako prvoradý symbol Ducha Svätého ukazuje, že zúfalo hľadajú olej, ale je už neskoro. Vo všetkom svojom úsilí zabudli na Stvoriteľa nádrží a na to, že tieto „nádrže“ pravdy vytvoril už dávno. Zabudli, že to bola Skala vekov, ktorá poskytla posolstvo v dávnych časoch. Rozhodli sa nekráčať po starých chodníkoch, znázornených základmi, ktoré boli položené prostredníctvom diela Williama Millera.

„Nepriateľ sa usiluje odviesť mysle našich bratov a sestier od diela prípravy ľudu, aby obstál v týchto posledných dňoch. Jeho sofistiky sú zámerne namierené na to, aby odvrátili mysle od nebezpečenstiev a povinností tejto hodiny. Za nič pokladajú svetlo, ktoré Kristus prišiel z neba dať Jánovi pre svoj ľud. Učia, že udalosti, ktoré sú bezprostredne pred nami, nie sú natoľko dôležité, aby si zasluhovali osobitnú pozornosť. Zbavujú účinnosti pravdu nebeského pôvodu a okrádajú Boží ľud o jeho minulú skúsenosť, pričom mu namiesto nej podávajú falošnú vedu.

„Takto hovorí Hospodin: Zastavte sa na cestách a hľadajte, pýtajte sa na dávne chodníky, kde je dobrá cesta, a choďte po nej.“ Jeremiáš 6,16.

„Nech sa nikto neusiluje vytrhnúť základy našej viery — základy, ktoré boli položené na začiatku nášho diela modlitebným štúdiom Slova a zjavením. Na týchto základoch budujeme už posledných päťdesiat rokov. Ľudia sa môžu domnievať, že našli novú cestu a že môžu položiť pevnejší základ než ten, ktorý bol položený. To je však veľký klam. Iný základ totiž nikto nemôže položiť okrem toho, ktorý je položený.“

„V minulosti sa mnohí podujali budovať novú vieru a ustanovovať nové zásady. Ale ako dlho obstála ich stavba? Čoskoro padla, lebo nebola založená na Skale.

„Nemuseli sa aj prví učenici stretnúť s výrokmi ľudí? Nemuseli počúvať falošné teórie a potom, keď všetko vykonali, pevne stáť a hovoriť: ‚Iný základ totiž nik nemôže položiť okrem toho, ktorý je položený‘? 1 Korint'anom 3:11.

„Preto máme pevne zachovávať počiatok svojej dôvery až do konca. Slová moci boli poslané od Boha a od Krista tomuto ľudu, aby ho bod po bode vyvádzali zo sveta do jasného svetla prítomnej pravdy. So rtami dotknutými svätým ohňom Boží služobníci zvestovali posolstvo. Božský výrok pripojil svoju pečať k pravosti hlásanej pravdy.“ Testimonies, zväzok 8, 296,

„Deň“, v ktorý sa toto všetko odohráva, je ten biblický „deň“, ktorý Izaiáš označuje ako deň, v ktorý Pán, Hospodin zástupov, volal „k plaču a k náreku, k oholeniu hlavy a k opásaniu vrecovinou.“

A Hospodin hovoril Mojžišovi a povedal: Aj desiateho dňa tohto siedmeho mesiaca bude Deň zmierenia; bude vám svätým zhromaždením; budete ponížovať svoje duše a prinesiete Hospodinovi ohňovú obeť. V ten istý deň nebudete konať nijakú prácu, lebo je to Deň zmierenia, aby sa za vás vykonalo zmierenie pred Hospodinom, vašim Bohom. Lebo každá duša, ktorá by sa v ten istý deň neponižovala, bude vyhladená spomedzi svojho ľudu. A každú dušu, ktorá by v ten istý deň konala nejakú prácu, tú dušu vyhubím spomedzi jej ľudu. Nebudete konať nijakú prácu; to bude večné ustanovenie po vaše pokolenia vo všetkých vašich príbytkoch. Bude vám to sobotou odpočinku a budete ponížovať svoje duše; deviateho dňa mesiaca večer, od večera do večera, budete svätiť svoju sobotu. Leviticus 23:26–32.

Dňom, ktorý je znázornený Šebnom a Eljakímom, synom Chilkijovým, je antitypický Deň zmierenia, ktorý zahŕňa dejiny od roku 1844 až dovtedy, kým sa Michael postaví. V tomto časovom období bol adventizmus povolaný „trápiť“ svoje duše, alebo, ako to predstavuje Izaiáš, je povolaný „k plaču a k náreku, k oholeniu hlavy a k opásaniu vrecovinou“.

„V roku 1844 náš veľký Veľkňaz vstúpil do svätyne svätých nebeskej svätyne, aby začal dielo vyšetrojúceho súdu. Prípady spravodlivých mŕtvych prechádzajú preskúmaním pred Bohom. Keď bude toto dielo dokončené, má byť súd vyrieknutý nad živými. Aké vzácne, aké dôležité sú tieto slávnostné chvíle! Každý z nás má prípad prejednávaný na nebeskom súde. Každý z nás bude súdený podľa skutkov vykonaných v tele. V predobraznej službe, keď veľkňaz konal dielo zmierenia vo svätyni svätých pozemskej svätyne, ľud bol povinný pokoriť svoje duše pred Bohom a vyznať svoje hriechy, aby za ne bolo vykonané zmierenie a aby boli zahladené. Bude sa azda od nás vyžadovať menej v tomto protipredobraznom dni zmierenia, keď Kristus vo svätyni hore prihovára sa za svoj ľud a nad každým prípadom má byť vyrieknuté konečné, neodvolateľné rozhodnutie?“

„Aký je náš stav v tomto bázlivom a slávnostnom čase? Ach, aká pýcha prevláda v cirkvi, aké pokrytectvo, aké klamstvo, aká láska k odievaniu, ľahkomyselnosti a zábavám, aká túžba po nadradenosti! Všetky tieto hriechy zatemnili myseľ, takže večné veci neboli rozoznané. Nemáme skúmať Písma, aby sme vedeli, kde sa nachádzame v dejinách tohto sveta? Nemáme nadobudnúť porozumenie o diele, ktoré sa pre nás v tomto čase uskutočňuje, a o postavení, ktoré by sme my ako hriešnici mali zaujať, kým toto dielo zmierenia pokračuje? Ak máme akýkoľvek ohľad na spásu svojich duší, musíme urobiť rozhodnú zmenu. Musíme hľadať Pána s pravým pokáním; musíme s hlbokou skrúsenosťou duše vyznať svoje hriechy, aby mohli byť vymazané.“ Selected Messages, kniha 1, 124, 125.

A v ten deň Pán, Hospodin zástupov, volal k plaču a k nariekaniu, k plešivosti a k prepásaniu vrecovinou; a hľa, radosť a veselosť, zabíjanie volov a porážanie oviec, jedenie mäsa a pitie vína: jedzme a pime, lebo zajtra zomrieme. Izaiáš 22,12.13.

Pán povolal Šebnu, aby trápil svoju dušu, no on si zvolil jesť, piť a ďalej hodovať. Pán „zjavil“ do jeho „uší“, že Šebnov hriech nebude očistený. Slovo preložené ako „očistený“ je tým istým slovom, ktoré sa v Levitikovi používa pre „zmierenie“. Tento hriech laodicejského adventizmu nebude zmierený. Teraz sa Izaiáš začína zaoberať vzťahom Šebnu (laodicejských adventistov) k Eliakimovi, synovi Chilkijovmu (filadelfských adventistov).

Šebna je „správca pokladu“, ako bol aj Judáš. A Tóbijáš za dní Nehemiáša býval v Božej svätyni v komore (pokladnici), kde sa mali uchovávať obetné dary. Keď Nehemiáš očistil chrám, vyhodil Tóbijáša i jeho veci. Aj Šebna má byť vyhodенý. Obaja znázorňujú vyplutie laodicejského adventizmu pri nedeľnom zákone.

„Pre krutosť a vierolomnosť Ammóncov a Moábcov voči Izraelu Boh prostredníctvom Mojžiša vyhlásil, že majú byť navždy vylúčení zo zhromaždenia Jeho ľudu. Pozri 5. Mojžišovu 23,3–6. V otvorenom vzdore proti tomuto slovu veľkňaz vyhodil obetné dary uskladnené v komore Božieho domu, aby uvoľnil miesto tomuto zástupcovi zavrhnutého národa. Väčšie pohrdanie Bohom nemohlo byť prejavene, než keď sa takáto priazeň preukázala tomuto nepriateľovi Boha a Jeho pravdy.“

„Po návrate z Perzie sa Nehemiáš dozvedel o tomto smelom znesvätení a bezodkladne podnikol kroky, aby votrelca vyhnal. ‚Veľmi ma to zarmútilo,‘ vyhlasuje; ‚preto som dal vyhádzať všetko zariadenie Tóbijovho domu z komory. Potom som prikázal a komory očistili; a znovu som ta priniesol nádoby domu Božieho, aj pokrmovú obeť a kadidlo.“

„Nielenže bol chrám znesvätený, ale aj dary boli nesprávne použité. To malo sklon odrádzať ľud od štedrosti. Stratili svoju horlivosť a vrúcnosť a zdráhali sa odvádzať svoje desiatky. Pokladnice domu Hospodinovho boli slabo zásobené; mnohí zo spevákov a iných, ktorí konali službu v chráme, keďže nedostávali dostatočnú podporu, opustili Božie dielo, aby pracovali inde.“ Proroci a králi, 670.

Šebna, Júdas a Tóbijáš všetci predstavujú laodicejských adventistov v čase konca.

Takto hovorí Pán, Hospodin zástupov: Choď, vojdí k tomuto správcovi, k Šebnovi, ktorý je nad domom, a povedz: Čo tu máš? A koho tu máš, že si si tu vytesal hrob, ako ten, kto si vytesáva hrob vysoko, a do skaly si vyhlbil obydlie pre seba? Hľa, Hospodin ťa mocne odnesie do zajatia a istotne ťa zahalí. Veru, násilne ťa zatočí a odhodí ako loptu do širej krajiny; tam zomrieš a tam budú vozy tvojej slávy hanbou domu tvojho pána. A zaženiem ťa z tvojho úradu, a z tvojho postavenia ťa strhne dolu. Izaiáš 22:15–19.

Keď sa kráľ severu približuje k Jeruzalemu, treba pamätať na to, že toto priblíženie je postupným priblížením, o ktorom občania Jeruzalema vedeli, že prichádza. To je to, čo sa identifikuje v dvadsiatej kapitole Izaiáša, keď Tartan, asýrsky veliteľ, dobyl Ašdód v Egypte. Vedeli, čo prichádza, a Šebna trávil svoj čas tým, že si zhotovoval honosný hrob. Archeológovia našli Šebnov hrob a odstránili písomný nápis, ktorý bol na vchode do hrobu; ten sa teraz nachádza v Britskom múzeu. Je pozoruhodné, že keď bol Šebna odstránený a Eljakím, syn Chilkiju, prevzal Šebnovo vedúce postavenie, Eljakím, syn Chilkiju, dostal kráľovskú pečať, ktorou mohol potvrdzovať svoje meno na úradných dokumentoch. Aj táto pečať bola nájdená archeológmi a nachádza sa v tom

istom múzeu v Anglicku. Šebna je v múzeu zastúpený svojím hrobom, znakom smrti, a Eljakím, syn Chilkiju, je v múzeu zastúpený pečaťou života.

Pre Šebnovo odmietnutie výstražného posolstva týkajúceho sa kráľa severu bol vyplúť z úst Pánových a slovo preložené ako „vyplúť“ vo výstrahe Laodikei v Zjavení v skutočnosti znamená prudké vracanie. Pri Nehemiášovi vyhodil Tóbijáša i jeho veci a pri Šebnovi bol prudko vrhnutý ako lopta do ďalekej krajiny. Šebna predstavuje laodicejských adventistov, ktorí odmietajú prorocké posolstvo, ktoré bolo odpečatené v roku 1989, a pripravujú sa na hrob — na znamenie šelmy; a Eljakím, syn Chilkijášov, predstavuje filadelfský adventizmus, ktorý prijíma pečať Božiu.

A stane sa v ten deň, že povolám svojho služobníka Eljakíma, syna Chilkijovho. A oblečiem ho do tvojho rúcha a upevním ho tvojím pásom a tvoju vládu odovzdám do jeho ruky; a bude otcom obyvateľom Jeruzalema i domu Júdovmu. Izaiáš 22:20, 21.

Pri nedeľnom zákone sa pšenica a kúkol' adventizmu oddelia a vedenie víťaznej cirkvi je zverené Eliakímovi, synovi Chilkijášovmu; potom Pán pozdvihne svoju cirkev ako zástavu, keď posolstvo tretieho anjela zosilnie do mocného volania. Azda som bol príliš redundantný, keď som zahrnul výraz „syn Chilkijášov“, hoci by som mohol jednoducho povedať Eliakím. Otec a jeho syn sú však spolu symbolom Eliášovho posolstva pred siedmimi poslednými ranami. Eliášovo posolstvo používa symboliku otcov a detí na znázornenie prvého (otca) a posledného (syna). Tento prorocký vzťah prispieva k záverečným hádankám v dvadsiatej druhej kapitole. Zasľúbením daným Eliakímovi, synovi Chilkijášovmu, je, že Pán položí na jeho plece kľúč domu Dávidovho.

„dom Dávidov“ je posolstvo otca a syna, na ktoré Ježiš poukázal vo svojom záverečnom rozhovore so vzbúrencami zo Židov. Je to tiež miesto, kde uzatvára knihu Zjavenia. Dom Dávidov mal kľúč, ktorý, ak sa nepoužije nič iné, sa vzťahuje na 22. október 1844, lebo jediné miesto v Písmach, ktoré sa odvoláva na tento kľúč, je v posolstve filadelfskému zboru.

A kľúč domu Dávidovho položím na jeho plece; a keď otvorí, nikto nezavrie; a keď zavrie, nikto neotvorí. Izaiáš 22,22.

A anjelovi zboru vo Filadelfii napíš: Toto hovorí ten Svätý, ten Pravdivý, ten, ktorý má kľúč Dávidov, ktorý otvára, a nikto nezatvorí; a zatvára, a nikto neotvorí. Znam tvoj skutky; hľa, postavil som pred tebou otvorené dvere, a nikto ich nemôže zavrieť, pretože máš malú moc a zachoval si moje slovo a nezaprel si moje meno. Hľa, dám z tých zo synagógy satanovej, ktorí hovoria, že sú Židia, a nie sú, ale luhajú; hľa, spôsobím, že prídu a budú sa klaňať pred tvojimi nohami a poznajú, že som si ťa zamiloval. Pretože si zachoval slovo mojej trpezlivosti, aj ja ťa zachovám od hodiny pokušenia, ktorá príde na celý svet, aby skúšala tých, ktorí bývajú na zemi. Hľa, prídem skoro; drž pevne, čo máš, aby ti nikto nevzal tvoju korunu. Toho, kto víťazí, učiním stĺpom v chráme svojho Boha, a viac už von nevyjde; a napíšem na neho meno svojho Boha a meno mesta svojho Boha, nového Jeruzalema, ktorý zostupuje z neba od môjho Boha; a napíšem na neho svoje nové meno. Kto má ucho, nech počuje, čo Duch hovorí zborom. Zjavenie 3:7–12.

Eliakim predstavuje filadelfského veriaceho počas milleritského hnutia, ktoré 22. októbra 1844 otvára Najsvätejšie miesto. Viem, že to bol Kristus, náš Veľkňaz, kto otvoril tie dispenzačné dvere,

ale Kristus položil kľúč na plece Eliakima, syna Chilkijovho, a vyhlasuje, že „on otvorí“. Dostali sme sa k bodu, na ktorý som poukázal na začiatku tohto článku.

V Izaiášovi nachádzame slovo „bremeno“ osemnásťkrát, no sedemkrát z toho označuje niečo, čo sa nesie na pleci, a jedenásťkrát predstavuje proroctvo skazy. Pri jednom z týchto osemnástich výskytov je slovo, ktoré znamená proroctvo skazy, zároveň použité aj na označenie bremena neseného na pleci.

Príbeh údolia videnia hovorí o posolstve záhuby, ktoré v Jeruzaleme vytvára dve triedy uctievačov. Prorocké posolstvo, ktoré označilo otvorenie súdu, predložil otec Miller a je to posolstvo prvého anjela, ktoré sa skončilo, keď sa 22. októbra 1844 zavreli dvere do svätyne a otvorila sa Najsvätejšia svätyňa. „Bremeno“, ktoré bolo položené na plecía Williama Millera a ktoré bol poverený niesť svetu, bolo posolstvo prvého anjela, proroctvo o záhube, ktoré sa 22. októbra 1844 skončilo príchodom posolstva tretieho anjela.

„Kľúč domu Dávidovho položím na jeho plece“ a hovorí sa: „V ten deň bude klinec, upevnený na pevnom mieste, odstránený, bude odťatý a padne; a bremeno, ktoré na ňom bolo, bude odrezané.“

Slovo, ktoré je tu preložené ako „bremeno“, je výraz označujúci proroctvo skazy, no toto proroctvo skazy nie je tým hebrejským slovom, ktoré Izaiáš používa na vyjadrenie niečoho, čo nesieš na svojom pleci. Ako výraz pre proroctvo skazy znamená, že na plece Eliakíma, syna Chilkijovho, bude položený Dávidov kľúč a bremeno, ktoré je na jeho pleci, je proroctvom skazy. Je to hlboká slovná hračka!

Sestra Whiteová o kľúči, ktorý je pripojený k Biblii, hovorí toto.

„V spojení s Božím slovom existuje kľúč, ktorý odomyká vzácnu schránku, k nášmu uspokojeniu a potešeniu. Cítim vďačnosť za každý lúč svetla. V budúcnosti budú vysvetlené skúsenosti, ktoré sú nám teraz veľmi tajomné. Niektoré skúsenosti možno nikdy úplne nepochopíme, kým si toto smrteľné neoblečie nesmrteľnosť.“ Manuscript Releases, zväzok 17, 261.

Millerove úvodné poznámky o jeho sne hovoria toto.

„Snívalo sa mi, že mi Boh neviditeľnou rukou poslal podivne zhotovenú skrinku, asi desať palcov dlhú a šesť palcov širokú i vysokú, vyrobenú z ebenu a perál, umelecky vykladanú. K skrinke bol pripevnený kľúč. Hneď som vzala kľúč a otvorila skrinku; a na svoj úžas a prekvapenie som zistila, že je naplnená všetkými druhmi a veľkosťami šperkov, diamantov, drahokamov a zlatých i strieborných mincí každej veľkosti a hodnoty, krásne usporiadaných na ich jednotlivých miestach v skrinke; a takto usporiadané odrážali svetlo a slávu, ktorým sa vyrovnalo iba slnko.“ Early Writings, 81.

V poznámkach Jamesa Whitea k tomuto snu hovorí o kľúči toto.

„Pripojený kľúč“ bol jeho spôsobom výkladu prorockého Slova — porovnávanie Písma s Písmom — Biblia ako svoj vlastný vykladač. Týmto kľúčom brat Miller otvoril „skrinku“, čiže svetu veľkú pravdu o advente. James White.

James White sa k tomuto snu vyjadril a pri tej príležitosti napísal úvod. Je nanajvýš dôležité uvedomiť si, že Miller mal svoj sen a uverejnil ho roku 1847, najmenej dva roky po Veľkom sklamaní, keď boli kedysi zjednotení milleritskí adventisti rozptýlení. Miller bol od hnutia oddelený a „malé stádo“, ktoré bolo „rozptýlené po svete“, ešte stále trpelo následkami sklamania. Millerov sen prehováral do tejto situácie, James White ho komentoval a Ellen White sa naň odvolala úplne kladným spôsobom. James White napísal k jeho snu úvod, zahrnul samotný sen a potom pripojil niekoľko poznámok pod čiarou. Jeho úvod, sen a poznámky pod čiarou budú uvedené na konci tohto článku pre tých, ktorí potrebujú mať k týmto informáciám prístup.

Izaiaš dvadsaťdva je znázornením začiatku a konca adventizmu. V oboch dejinách nastalo a ešte nastane oddelenie, ku ktorému došlo 22. októbra 1844 a potom znovu pri nedeľnom zákone. Oddelenie v oboch prípadoch, na začiatku i na konci, je naplnením podobenstva o desiatich pannách. Sestra Whiteová nás informuje, že bláznivé panny sú laodicejčania. Šebna predstavuje laodicejských adventistov na začiatku i na konci adventizmu. Eljakim, syn Chilkijášov, predstavuje filadelfských adventistov.

Hilkija však predstavuje aj otca adventizmu, lebo „bude otcom obyvateľom Jeruzalema a domu Júdovmu.“ Williama Millera s úctou nazývali „otec Miller“. Na Millerovo plece bol položený „kľúč Dávidov“, čo predstavuje jeho metódu štúdia Písma, „riadok za riadkom.“

Keďže schránkou bola Biblia, použil „kľúč Dávidov“, predstavujúci pravidlá prorockého výkladu, ktoré používal na otvorenie právd prvého anjela. Tieto pravidlá („kľúč Dávidov“) a jeho proroctvo záhuby (bremeno), ktoré bolo pochopené pomocou kľúča Dávidovho, boli v svätyni zavesené „ako klinec na pevnom mieste“. Tým „klincom“ bol dátum 22. októbra 1844. Slovo „klinec“ znamená kolík, klinec alebo kôl a predstavuje medzník. „Bremenom“, čiže proroctvom záhuby, ktoré bolo zavesené na tom klinci, bolo poslanstvo prvého anjela, a toto poslanstvo dospelo k svojmu záveru 22. októbra 1844, keď sa proroctvo záhuby naplnilo a bolo odstránené, odťaté a padlo. Bolo odstránené, lebo prorocké poslanstvo záhuby sa stalo minulosťou, a klinec potom musel byť premiestnený do Svätyne svätých, kde naň malo byť zavesené ďalšie bremeno záhuby.

Millerovo proroctvo záhuby, ktoré bolo podľa prorockých pravidiel chápané ako „kľúč Dávidov“, by umiestnilo klinec na svätom mieste, ktorý by niesol celú slávu domu jeho otca. Slovo „sláva“ v tomto úryvku znamená váhu. To, čo nesie váhu domu, je jeho základ. Millerovo základné dielo nesie váhu všetkého ďalšieho svetla poslanstva tretieho anjela, znázorneného ako „potomstvo a výhonok“. Nesie váhu všetkých rozličných nádob chrámu. A základ bol položený pre chrám, aby doň bol postavený slávny trón.

Eliakim, syn Hilkiáša, predstavuje filadelfský cirkevný zbor. Eliakim znamená Boh pozdvihnutia, lebo Eliakim, otec Jeruzalema, predstavuje Williama Millera, ktorého Boh použil na pozdvihnutie základov Božieho vyvoleného zmluvného ľudu. Je synom Hilkiáša, ktorého meno je odvodené z dvoch slov, pričom druhé znamená Boh a prvé „hladkosť“, ako v hladkosti reči. Hilkiáš predstavuje Božie Slovo alebo hlas a jeho syn predstavuje pozdvihnutie chrámu.

Na konci adventizmu musí zaznieť proroctvo skazy a týmto proroctvom je tretí anjel zo štrnastej kapitoly Zjavenia. Na konci musí byť kľúč, ktorý bol predobrazene znázornený Millerovým

klúčom. „Kľúč“ v našich dňoch je založený na opakovaní dejín a osobitne na pravidle prvého výskytu, ktoré zahŕňa, alebo je princípom predstavovaným samotným Kristom ako Alfa a Omega. Musí existovať syn Millera. Miller sa teda ako otec stáva Chilkijášom, Slovom Hospodinovým, a syn Millera je Eljakim, čo znamená Boh pozdvihnutia. Otec Miller pozdvihol chrám a syn Millera určuje, kedy sú Laodicea a Filadelfia oddelené a Filadelfčania sú pozdvihnutí ako zástava. Musí tu byť klinec, ktorý je pevne upevnený, avšak nie na svätom mieste ako v Millerovej histórii, ale vo Svätyni svätých. Tento klinec a bremeno, ktoré je na ňom zavesené, budú odťaté na konci posolstva tretieho anjela, tak ako to bolo na konci posolstva prvého anjela. Keď Michael povstane a ľudská doba milosti sa uzavrie, proroctvo skazy bude v minulom čase, odstránené, odťaté a padlé.

Oddelenie alebo rozptýlenie po uplynutí času v roku 1844 sa zopakuje pri nedeľnom zákone. Izaiáš dvadsiata druhá kapitola je znázornením okolností, ktoré vedú k oddeleniu laodicejských adventistov od filadelfských adventistov, ku ktorému dochádza počas krízy nedeľného zákona.

Anjelovi cirkvi v Laodicei napíš: Toto hovorí Amen, verný a pravdivý svedok, počiatok Božieho stvorenia: Zním tvoje skutky, že nie si ani studený, ani horúci. Kiež by si bol studený alebo horúci! A tak, pretože si vlažný, a ani studený, ani horúci, vyplňujem ťa zo svojich úst. Lebo hovoríš: Som bohatý, zbohatol som a nič nepotrebujem; a nevieš, že si biedny, poľutovaniahodný, chudobný, slepý a nahý. Radím ti, aby si si kúpil odo mňa zlato prepálené ohňom, aby si zbohatol; a biele rúcho, aby si sa zaodel a aby sa neukázala hanba tvojej nahoty; a pomaz si oči masťou na oči, aby si videl. Ja všetkých, ktorých milujem, karhám a trescem; buď teda horlivý a čiň pokánie. Hľa, stojím pri dverách a klopem; ak niekto počuje môj hlas a otvorí dvere, vojdem k nemu a budem s ním večerať, a on so mnou. Tomu, kto zvíťazí, dám sedieť so mnou na mojom tróne, ako som aj ja zvíťazil a posadil som sa so svojím Otcom na jeho tróne. Kto má uši, nech počuje, čo Duch hovorí cirkvám. Zjavenie 3:7–22.

Po úvode k snu James White následne uvádza samotný sen aj s poznámkami pod čiarou. Nemám nijaké námietky proti tomu, ako James White aplikuje Millerov sen, napriek tomu, že sme často uverejňovali výklad jeho sna, ktorý sa od výkladu Jamesa Whitea do istej miery líši. Základný prístup Jamesa Whitea, v ktorom sa odlišuje od toho, čo sme publikovali, spočíva v tom, že „klenoty“ zasadzujeme do kontextu Božieho ľudu, zatiaľ čo my rozumieme, že klenoty predstavujú prorocké pravdy. Niet v tom nijakého rozporu, lebo človek odráža to, čomu verí, a rozptýlenie klenotov po Veľkom sklamaní predobrazuje rozptýlenie Božieho ľudu PRED nedeľným zákonom. Táto skutočnosť je však predmetom budúceho štúdia.

Úvod Jamesa Whitea k snu Williama Millera

„Nasledujúci sen bol uverejnený v Advent Herald pred viac ako dvoma rokmi. Vtedy som videla, že jasne vyznačuje našu minulosť skúsenosť s druhým adventom a že Boh dal tento sen na osoh rozptýlenému stádu.“

„Medzi znamenia blízkeho príchodu veľkého a strašného dňa Pánovho Boh zaradil sny. Pozri Joel 2:28–31; Skutky 2:17–20. Sny môžu prichádzať tromi spôsobmi: po prvé, z množstva zamestnaní. Pozri Kazateľ 5:3. Po druhé, tí, ktorí sú pod nečistým duchom a satanovým

zvodom, môžu mať sny jeho vplyvom. Pozri Deuteronomium 8:1–5; Jeremiáš 23:25–28; 27:9; 29:8; Zachariáš 10:2; Júda 8. A po tretie, Boh vždy učil a stále učí svoj ľud viac alebo menej prostredníctvom snov, ktoré prichádzajú pôsobením anjelov a Ducha Svätého. Tí, ktorí stoja v jasnom svetle pravdy, budú vedieť, keď im Boh dá sen; a takí nebudú oklamaní ani zvedení falošnými snami.“

„A riekol: Počujte teraz moje slová: Ak je medzi vami prorok, ja, Hospodin, sa mu dám poznať vo videní a budem s ním hovoriť vo sne.“ 4. Mojžišova 12,5.

„Jakob povedal: ‚Anjel Hospodinov ku mne hovoril vo sne.‘ 1. Mojžišova 31:2. ‚A Boh prišiel v noci vo sne k Sýrčanovi Lábanovi.‘ 1. Mojžišova 31:24. Čítajte Jozefove sny v 1. Mojžišovej 37:5–9 a potom zaujímavý príbeh o ich naplnení v Egypte.“

„V Gibeóne sa Hospodin zjavil Šalamúnovi v nočnom sne.“ 1. Kráľov 3:5. Veľký významný obraz z druhej kapitoly Daniela bol tiež daný v sne, podobne aj štyri šelmy atď. zo siedmej kapitoly. Keď sa Herodes usiloval zahubiť malého Spasiteľa, Jozef bol vo sne varovaný, aby utiekol do Egypta. Matúš 2:13.

„A stane sa v POSLEDNÝCH DŇOCH, hovorí Boh, že vylejem zo svojho Ducha na každé telo; a vaši synovia i vaše dcéry budú prorokovať, a vaši mládenci budú vídať videnia, a vaši starci budú mávať sny.“ Skutky 2,17.

„Dar proroctva prostredníctvom snov a videní je tu ovocím Ducha Svätého a v posledných dňoch sa má prejaviť v dostatočnej miere, aby tvoril znamenie. Je jedným z darov evanjeliovej cirkvi.“

„A on ustanovil jedných za apoštolov, iných za PROROKOV, iných za evanjelistov a iných za pastierov a učiteľov, aby pripravovali svätých na dielo služby, na budovanie Kristovho tela.“ Efezanom 4:11, 12.

„A Boh ustanovil niektorých v cirkvi, po prvé apoštolov, po druhé PROROKOV atď.“ 1. Korint'anom 7:28.

„Proroctvami nepohrdajte. 1. Tesaloničanom 5:20. Pozri aj Skutky 13:1; 21:9; Rimanom 12:6; 1 Korint'anom 14:1, 24, 39. Proroci alebo proroctvá sú na vzdelávanie cirkvi Kristovej; a zo slova Božieho nemožno predložiť nijaký dôkaz, že by mali prestať skôr, ako mali prestať evanjelisti, pastieri a učitelia. Namietač však hovorí: ‚Bolo už toľko falošných videní a snov, že nemôžem mať dôveru v nič takého druhu.‘ Je pravda, že satan má svoje napodobeniny. Vždy mal falošných prorokov, a iste ich môžeme očakávať aj teraz, v tejto jeho poslednej hodine klamu a triumfu. Tí, ktorí zavrhnú takéto zvláštne zjavenia preto, že existuje napodobenina, by s rovnakou oprávnenosťou mohli zújsť ešte o niečo ďalej a poprieť, že sa Boh vôbec niekedy zjavil človeku v sne alebo vo videní, lebo napodobenina existovala vždy.“

„Sny a videnia sú prostriedkom, skrze ktorý sa Boh zjavoval človeku. Prostredníctvom tohto prostriedku hovoril k prorokom; dar proroctva ustanovil medzi darmi evanjeliovej cirkvi a sny i videnia zaradil medzi ostatné znamenia „POSLEDNÝCH DNÍ“. Amen.

„Mojím cieľom v predchádzajúcich poznámkach bolo biblickým spôsobom odstrániť námietky a pripraviť myseľ čitateľa na to, čo nasleduje.“ James White, *Brother Miller's Dream*, 1–3.

Druhý sen Williama Millera

„Snívало sa mi, že mi Boh neviditeľnou rukou poslal podivne zhotovenú skrinku, asi desať palcov dlhú a šesť palcov širokú, z ebenového dreva a perál, podivne vykladanú. K skrinke bol pripevnený kľúč. Ihneď som vzal kľúč a otvoril skrinku; a na svoj údiv a prekvapenie som ju našiel naplnenú všetkými druhmi a veľkosťami šperkov, diamantov, drahokamov, ako aj zlatými a striebornými mincami každého rozmeru a hodnoty, krásne usporiadanými na svojich príslušných miestach v skrinke; a takto usporiadané odrážali svetlo a slávu, ktorým sa vyrovnalo iba slnko.

„Myslel som si, že nie je mojou povinnosťou tešiť sa z tohto podivuhodného pohľadu sám, hoci moje srdce prekypovalo radosťou nad leskom, krásou a hodnotou jeho obsahu. Preto som to položil na stredový stôl vo svojej izbe a dal som oznámiť, že všetci, ktorí si to budú želať, môžu prísť a uvidieť ten najslávnejší a najžiarivejší výjav, aký kedy človek v tomto živote uzrel.

„Lud začal prichádzať, spočiatku ich bolo málo, no ich počet vzrastal, až sa z nich stal zástup. Keď sa prvý raz pozreli do schránky, žasli a hlasno sa radovali. Keď sa však počet prizierajúcich zväčšil, všetci začali drahokamy znepokojovať, vyberať ich zo schránky a rozhadzovať ich po stole. Začala som si myslieť, že vlastník si schránku i drahokamy opäť vyžiada z mojej ruky; a ak dopustím, aby boli rozptýlené, už ich nikdy nebudem môcť uložiť na ich miesta v schránke tak ako predtým; a cítila som, že sa nikdy nebudem môcť zodpovedať, lebo to bude nesmierne. Potom som začala prosiť ľudí, aby sa ich nedotýkali ani ich nevyberali zo schránky; no čím viac som prosila, tým viac ich rozhadzovali; a teraz sa zdalo, že ich rozhadzujú po celej miestnosti, po podlahe i po každom kuse nábytku v miestnosti.

„Potom som videla, že medzi pravé drahokamy a mince rozsypali nespočetné množstvo falošných drahokamov a falošných mincí. Ich nízke konanie a nevďačnosť ma veľmi rozhorčili, a karhala som ich a vyčítala som im to; no čím viac som ich karhala, tým viac rozsypali falošné drahokamy a nepravé mince medzi pravé.

„Vtedy som sa rozhorčila vo svojej telesnej duši a začala som používať telesnú silu, aby som ich vytlačila z miestnosti; no kým som vytláčala jedného, ďalší traja vošli dnu a prinášali špinu a hobliny a piesok a všelijakú smetinu, až prikryli všetky pravé drahokamy, diamanty a mince, takže boli celkom vylúčené z dohľadu. Roztrhali aj moju schránku na kusy a porozhadzovali ju medzi smetím. Myslela som si, že nik z ľudí nehľadá na môj zármutok ani na môj hnev. Celkom som upadla na duchu a stratila odvahu, sadla som si a plakala.“

„Keď som tak plakala a nariekala nad svojou veľkou stratou a zodpovednosťou, rozpomätala som sa na Boha a vrúcne som sa modlila, aby mi poslal pomoc. Dvere sa okamžite otvorili a do izby vošiel muž; vtedy ju všetci ľudia opustili. On, držiak v ruke kefu na prach, otvoril okná a začal z izby vymetať prach a smet.

„Volala som k nemu, aby sa zdržal, lebo medzi troskami boli roztrúsené niektoré drahocenné klenoty.

Povedal mi, aby som sa „nebál“, lebo sa o nich „postará“.

„Potom, keď odhrnoval špinu a smeti, falošné drahokamy a falošné mince, všetko sa zdvihlo a vyšlo von oknom ako oblak a vietor to odniesol preč. V tom ruchu som na okamih zavrel oči; keď som ich otvoril, všetky smeti boli preč. Vzácné drahokamy, diamanty, zlaté a strieborné mince ležali v hojnosti rozptýlené po celej miestnosti.

„Potom položil na stôl skrinku, omnoho väčšiu a krajšiu než predošlú, a po hrstiach pozbieral drahokamy, diamanty i mince a hádzal ich do skrinky, až kým nezostala ani jediná, hoci niektoré z diamantov neboli väčšie než hrot špendlíka.

Potom ma vyzval, aby som „prišiel a videl“.

„Pozrela som sa do schránky, ale môj zrak bol oslepený tým pohľadom. Žiarili desaťnásobkom svojej niekdajšej slávy. Myslela som si, že boli vydrhnuté v piesku nohami tých bezbožných osôb, ktoré ich rozptýlili a pošliapali do prachu. V schránke boli usporiadané v nádhernom poriadku, každá na svojom mieste, bez akýchkoľvek viditeľných stôp námahy človeka, ktorý ich tam vložil. Skríkla som od preveľkej radosti a ten výkrik ma prebudil.“ Early Writings, 81–83.

Poznámky pod čiarou Jamesa Whitea

„Schránka“ predstavuje veľké pravdy Biblie týkajúce sa druhého príchodu nášho Pána Ježiša Krista, ktoré boli dané bratovi Millerovi, aby ich zvestoval svetu.

„Pripojený kľúč“ bol jeho spôsob výkladu prorockého Slova — porovnávanie Písma s Písmom — Biblia ako svoj vlastný vykladač. Týmto kľúčom brat Miller otvoril „schránku“, čiže svetu veľkú pravdu o príchode.

„Ľud sa začal schádzať, spočiatku ich bolo málo, no ich počet vzrástol až na zástup.“ Keď brat Miller a ešte niekoľkí ďalší po prvý raz kázali učenie o advente, malo len nepatrný účinok a prebudilo sa ním iba veľmi málo ľudí; no od roku 1840 do roku 1844 bolo všade, kde sa kázalo, uvedené do pohybu celé spoločenstvo.

„Klenoty, diamanty atď.‘, ‘všemožných druhov a veľkostí‘, tak ,krásne usporiadané na svojich jednotlivých miestach v skrinke‘, predstavujú deti Božie, [Malachiáš 3:17,] zo všetkých cirkví a takmer z každého postavenia a životného stavu, ktoré prijali adventnú vieru a bolo ich vidieť, ako vo svojich jednotlivých postaveniach odvážne zaujímajú stanovisko v svätej veci pravdy. Keď postupovali v tomto poriadku, každý dbal na svoju vlastnú povinnosť a pokorne chodil pred Bohom, ‘odrážali svetu svetlo a slávu‘, ktorým sa vyrovnala iba cirkev v dňoch apoštolov. Posolstvo, [Zjavenie 14:6, 7] šlo akoby na krídlach vetra a pozvanie: ‘Podťe, lebo už je všetko pripravené,‘ [Lukáš 14:17.] sa šírilo s mocou a účinkom.

„Keď lietajúci anjel [Zjavenie 14:6, 7.] prvýkrát začal kázať večné evanjelium: ‘Bojte sa Boha a vzdajte mu slávu, lebo prišla hodina jeho súdu,‘ mnohí jasali od radosti pri vyhlíadke na

príchod Ježiša a na obnovenie, no neskôr sa postavili na odpor, posmievali sa a vysmievali pravde, ktorá ich krátko predtým naplňala radosťou. Trápili a rozptyľovali klenoty. To nás privádza do jesene roku 1844, keď sa začal čas rozptyľovania. Všimnite si toto: boli to tí, ktorí kedysi ‚jasali od radosti,‘ čo trápili a rozptyľovali klenoty. A nikto nerozptýlil stádo a nezviedol ho od roku 1844 tak účinne ako tí, ktorí kedysi kázali pravdu a radovali sa z nej, no odvtedy zapreli Božie dielo a naplnenie proroctva v našej minul ej adventnej skúsenosti.“

„Svedectvo brata Millera počas viacerých mesiacov po Polnočnom volaní, v siedmom mesiaci roku 1844, znelo, že dvere boli zatvorené a že adventné hnutie bolo naplnením proroctva a že sme mali pravdu, keď sme kázali čas. Potom napomínal svojich bratov prostredníctvom Advent Herald, aby pevne stáli, boli trpezliví a nereptali jeden proti druhému; a Boh ich čoskoro ospravedlní za kázanie času. Týmto spôsobom sa prihováral za klenoty, zatiaľ čo cítil svoju ‚zodpovednosť‘ za ne a že ‚bude nesmierna.‘“

„Falošné klenoty a falošné mince‘, ktoré boli rozptýlené medzi pravými, jasne predstavujú falošných obrátených, čiže ‚cudzie deti‘ [Ozeáš 5:7], odkedy boli dvere v roku 1844 zatvorené.

„Druhá ‚schránka omnoho väčšia a krajšia než prvá‘, do ktorej boli zhromaždené rozptýlené ‚klenoty‘, ‚diamanty‘ a ‚mince‘, predstavuje široké pole živej prítomnej pravdy, do ktorého bude zhromaždené rozptýlené stádo, totiž 144 000, pričom všetci budú mať pečať živého Boha. Ani jeden z drahocenných diamantov nezostane v temnote. Hoci niektoré sú ‚nie väčšie než hrot špendlíka‘, nebudú prehliadnuté a nebudú vynechané v tento deň, keď si Boh zhromažďuje svoje klenoty. [Malachiáš 3:16–18.] On môže poslať svojich anjelov a poponáhľať ich, ako vyviedol Lota zo Sodomy. ‚Krátke dielo vykoná Pán na zemi.‘ ‚Dokončí ho a skráti v spravodlivosti.‘ Pozri Rimanom 9:28.“

„Nečistota a hoblíny, piesok a všelijaký odpad‘ predstavujú rozličné a početné bludy, ktoré boli zavedené medzi veriacich v druhý príchod od jesene roku 1844. Tu poukážem na niekoľko z nich.

„1. Postoj, ktorý niektorí z ‚pastierov‘ opovážlivo zaujali bezprostredne po zaznení polnočného volania, totiž že slávnostná roztápajúca moc Ducha Svätého, ktorá sprevádzala hnutie siedmeho mesiaca, bola mesmerickým vplyvom. George Storrs patrila medzi prvých, ktorí zaujali tento postoj. Pozri jeho spisy z druhej časti roku 1844 v Midnight Cry, ktorý vtedy vychádzal v meste New York. J. V. Himes na konferencii v Albany na jar roku 1845 povedal, že hnutie siedmeho mesiaca vytvorilo mesmerizmus sedem stôp hlboký. Toto mi povedal ten, kto bol prítomný a počul túto poznámku. Iní, ktorí sa aktívne podieľali na volaní siedmeho mesiaca, odvtedy vyhlásili toto hnutie za dielo diabla. Pripisovať dielo Krista a Ducha Svätého diablovi bolo za dní nášho Spasiteľa rúhaním a rúhaním je to aj teraz.

„2. Mnohé pokusy o určenie presného času. Odkedy sa 2300 dní skončilo v roku 1844, rôzni jednotlivci určovali pre ich ukončenie nemálo termínov. Týmto konaním odstránili ‚medzníky‘ a uvrhli temnotu a pochybnosť na celé adventné hnutie.

„3. Špiritizmus so všetkými svojimi výmyslami a výstrednosťami. Tento úklad diabla, ktorý vykonal strašné dielo smrti, je veľmi výstižne znázornený ‚hoblinami‘ a ‚všelijakou sutinou‘. Mnohí z tých, ktorí vypili jed špiritizmu, uznávali pravdu nášho predošlého adventného

prežitia, a na základe tejto skutočnosti boli mnohí privedení k viere, že špiritizmus bol prirodzeným ovocím viery, že Boh viedol veľké adventné hnutia v rokoch 1843 a 1844. Peter, hovoriac o tých, ktorí mali „vnášať zhubné bludy, zapierajúc aj Pána, ktorý ich vykúpil“, hovorí: „PRE KTORÝCH BUDE CESTA PRAVDY VYSTAVENÁ POTUPE.““

„4. S. S. Snow, vydávajúc sa za „proroka Eliáša““ Tento muž ve svém podivném a divokém působení také sehrál svou úlohu v tomto díle smrti a jeho postup měl sklon uvádět právě postavení čekajících svatých v myslích mnoha upřímných duší v opovržení.

„K tomuto zoznamu omylov by som mohol pridať ešte mnohé ďalšie, ako napríklad ‚tisíc rokov‘ zo Zjavenia 20:4, 7 v minulosti, 144 000 zo Zjavenia 7:4; 14:1, tých, ktorí po Kristovom vzkriesení ‚vstali a vyšli z hrobov‘, učenie o nečinnosti, učenie o zničení nemluvniat atď. atď.

„Tieto bludy sa širili s takou usilovnosťou a tak naliehavo sa predkladali očakávajúcemu stádu, že v čase, keď mal brat Miller tento sen, boli pravé klenoty ‚vylúčené z dohľadu‘ a slová proroka boli priliehavé — ‚A súd je odvrátený nazad a spravodlivosť stojí zďaleka,‘ atď., atď. Pozri Izaiáš 59,14. V tom čase nebol v krajine ani jeden adventný časopis, ktorý by obhajoval vec prítomnej pravdy. The Day-Dawn bol posledný, kto obhajoval pravé postavenie malého stáda; ale ten zanikol niekoľko mesiacov predtým, než Pán dal bratovi Millerovi tento sen; a vo svojom poslednom smrteľnom zápase ukazoval unaveným, vzdychajúcim svätým na rok 1877, vtedy ešte o tridsať rokov vzdialený, ako na čas ich konečného vyslobodenia. Beda! beda! Niet divu, že brat Miller vo svojom sne ‚si sadol a plakal‘ nad týmto smutným stavom vecí.

„Brat Miller zavrel svoje oči v smrti 22. decembra 1849, čím sa naplnili nasledujúce slová z jeho sna: ‚V tom zhone som na okamih zavrel oči.‘ Toto podivuhodné naplnenie je také zjavné, že ho nikto neprehliadne.

„Skrinka predstavuje pravdu o advente, ktorú brat Miller zvestoval svetu, ako je vyznačená podobenstvom o desiatich pannách. [Matúš 25:1–11.] Po prvé, čas, 1843; po druhé, doba meškania; po tretie, polnočný výkrik, v siedmom mesiaci roku 1844; a po štvrté, zavreté dvere. Nikto, kto od roku 1843 čítal spisy o druhom advente, nepoprie, že brat Miller zastával tieto štyri dôležité body v dejinách adventu. Tento harmonický systém pravdy či „skrinka“ bol roztrhaný na kusy a rozptýlený medzi rumovisko tými, ktorí zavrhlí svoju vlastnú skúsenosť a popreli tie pravdy, ktoré oni spolu s bratom Millerom tak nebojácne zvestovali svetu.

„Cirkev bude potom čistá a ‚bez úhony pred Božím trónom‘; keď vyznajú všetky svoje bludy, chyby a hriechy a tie budú zmyté Kristovou krvou a vymazané, budú bez ‚poškvrny alebo vrásky, alebo čohokoľvek takého‘. Potom zažiaria ‚desaťnásobkom svojej predošlej slávy‘.“ JAMES WHITE, Oswego, máj 1850.